

Comiat a Donya Anita Martínez Colomer

ANGELITA ESCOÍ NOS

Benvolguda companya: ha arribat l'hora de l'adéu per a tu. Un acomiadament que tothom tenim segur, però que no sabem quan serà. El nostre desig és que tarde com més millor i que siga sense patir, discretament.

Crec que pots sentir-te afortunada perquè aquestes dues aspiracions s'han complert en la teua vida, ja que ha sigut llarga i te n'has anat quan dormies, sense fer soroll i acompanyada pel teu espós i família.

Si hi ha que destacar dos trets de la teua persona, diria que per a mi són l'alegria de viure que demostraves sempre i saber adaptar-te a tot tipus de circumstàncies que t'ha deparat la vida.

Ja ens vam conèixer d'adultes, per tant no puc parlar de la teua infantesa i joventut, però com amiga et recorde plena d'alegria i dinamisme, mirant sempre l'aspecte positiu de cada situació. Això feia que fos molt agradable tenir-te com a companya de treball. Al teu costat no hi havia problemes greus perquè tenies la gràcia de saber minimitzar-los. Tot i això que t'ha tocat viure etapes dures de la història espanyola.

Vas deixar la teua volguda València per a exercir la professió de mestra a l'escola rural del mas d'en Ramona a les Coves. Lloc que has conservat amb tanta cura que has fet possible que quedàs com a peça de museu: la classe, el seu mobiliari i les eines de treball emprades per tu, Anita, i els docents que et van precedir a aquest destí.

Tots coneixem, perquè ha sortit en la premsa, que aquest pupitres bipersonals han format part dels decorats de pel·lícules i d'exposicions. Tu has sigut una magnífica conservadora d'aquesta singular escola rural, que no has abandonat mai i on vas trobar l'amor de la teua vida, el teu estimat espós Urbano, home intel·ligent i calmat que feia molt bé de contrapunt per al teu dinamisme i ara se sent orfe, trist sense tu, Anita, al seu costat.

Quan van clausurar aquesta escola, et desplaçaves diàriament a exercir la docència al Col·legi Públic Comarcal de les Coves, l'actual remodelat Col·legi Públic la Moreria, on vam coincidir com a companyes i també mestra de la meua filla que et recorda amb molta estima el mateix que tots/totes els teus/teues alumnes i companys/es, dels quals vas ostentar el càrrec de directora un anys.

Ací vas voler jubilar-te de la professió, però el contacte no es va tallar, seguies acudint als acomiadaments dels

trimestres, fins que el claustre es va modificar tant que poques eren les cares conegudes...

On sí que no has deixat mai d'anar, varies temporades a l'any, ha sigut a València, per gaudir del Nadal, de les Falles i l'olor a pólvora, l'alegre fira de juliol, la obligada visita de Tots Sants per complimentar la tomba familiar on has volgut descansar tu per sempre, junt als teus pares.

No desitge fer un comiat trist perquè no va amb consonància amb la imatge que tenim de tu, Anita, i pense que no ho voldries. Per tant adéu, descansa en pau i fins que ens retrobem per donar-nos una forta abraçada. Gràcies per tant com ens has deixat! Gràcies per tant com es has donat!